

er ansvarlig i medfør af dette kapitel eller tilsvarende regler i anden konventionsstat, for så vidt erstatningerne ikke har kunnet afholdes af indehaverens forsikring eller anden sikkerhed.

§ 37. Erstatningskrav, som ikke har kunnet fyldestgøres på grund af ansvarsbegrænsningen i henhold til §§ 27-28, dækkes af staten, såfremt

- a) *ulykken* ikke udelukkende har fundet sted i en stat, der ikke har tiltrådt Tillægskonventionen,
- b) *retssag* angående erstatningskravet kan anlægges her i riget i medfør af § 42,
- c) *erstatningspligten* påhviler indehaveren af et nukleart anlæg til fredeligt formål, som ligger her i riget eller i anden stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, og er optaget på den i Tillægskonventionens artikel 13 omhandlede liste, og
- d) *skaden* er lidt:
 - 1) her i riget eller i anden stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, eller
 - 2) på eller over det åbne hav om bord i skib eller luftfartøj registreret her i riget eller i anden stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, eller
 - 3) på eller over det åbne hav af en stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, eller af dens statsborgere.

Stk. 2. Erstatning for skade på skib eller luftfartøj ydes i det i stk. 1, litra d, nr. 3, nævnte tilfælde kun, hvis skibet eller luftfartøjet på tidspunktet for ulykken var registreret i en stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen. Med statsborgere i en stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, lige- stilles i det nævnte tilfælde alle offentlige eller private institutioner, selskaber, foreninger eller stiftelser af enhver art, der er hjemmehørende i en sådan stat samt, dersom det bestemmes af vedkommende stat, personer hjemmehørende i staten. Personer, der er hjemmehørende i Danmark, ligestilles med danske statsborgere.

§ 38. De samlede erstatninger, som i anledning af samme nukleare ulykke skal betales dels af vedkommende anlægsindehaver efter reglerne i dette kapitel, dels af staten i medfør af § 37, er begrænset til et

beløb svarende til 120 millioner afregningsenheder. Skal der i anledning af ulykken tillige betales erstatninger i medfør af en aftale, som en stat, der har tiltrådt Tillægskonventionen, har indgået med en anden stat i medfør af denne konventions artikel 15, indgår også disse erstatninger i det nævnte størsteløb.

Stk. 2. Begrænsningen i stk. 1 gælder ikke renter og sagsomkostninger.

Stk. 3. Kan kravene ikke dækkes af de i stk. 1 nævnte beløb, finder § 29 tilsvarende anvendelse.

§ 39. Erstatning efter §§ 36 og 37 betales ikke for nuklear skade, der skyldes ulykke, som er indtruffet under de i § 19, stk. 2, nævnte omstændigheder.

§ 40. Er et erstatningskrav for nuklear skade, der her i riget er forvoldt ved en ulykke, for hvilken indehaveren af et anlæg her i riget er ansvarlig, bortfaldet i medfør af § 31, stk. 2, eller tilsvarende bestemmelse i anden konventionsstats lov, udredes erstatningen af staten. Kravet mod staten kan kun gøres gældende, såfremt det er undskyldeligt, at retsligt skridt mod indehaveren ikke er foretaget, inden hans ansvar er bortfaldet efter de nævnte bestemmelser. Kravet forældes efter reglerne i lov nr. 274 af 22. december 1908, dog at fristen er 3 år, og bortfalder senest 30 år efter den nukleare ulykke, der har forvoldt skaden. Dersom andre tilsvarende krav er blevet nedsat i medfør af § 29, stk. 1, eller § 38, stk. 3, eller tilsvarende bestemmelser i anden konventionsstat, nedsættes den her nævnte erstatning på tilsvarende måde.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at erstatning efter reglerne i stk. 1 også skal ydes for skade, der er opstået uden for riget.

Statens regres.

§ 41. Beløb, som staten har betalt i medfør af §§ 36-37 eller 40, eller som i øvrigt i henhold til Tillægskonventionens bestemmelser er betalt til dækning af nuklear skade, for hvilken indehaveren af et anlæg her i riget er ansvarlig efter anden konventionsstats lov, kan kræves erstattet af den eller de enkeltpersoner, som forsætlig har hidført skaden.